

σεληνιακούς μήνας, ἀλλ' ἐνίοτε ἀπὸ δεκατρεῖς, ἤγουν, ὅταν ἐμβάζεται μὴν ἐμβόλιμος.

Τὸ Τουρκικὸν ἔτος σύγκριται ἀπὸ δώδεκα σεληνιακούς μήνας, τοιάκοντα καὶ εἰκοσιεννέα ἡμερῶν, ἐναλλάξ· κάποτε δὲ, ἀπὸ δεκατρεῖς.

Τὸ ἀρχαῖον Ῥωμαϊκὸν ἔτος, ὡς ἐστὲρ ἐῶθι ἀπὸ τὸν Ῥωμύλον, ἦτο σεληνιακόν· ἀλλὰ περιεῖχε μόνον δέκα μῆνας, οἵτινες ἦσαν ἄτακτοι, ἔ περιελάμβαναν ὅλας ὁμοῦ 304 ἡμέρας· δηλαδὴ, πενήκοντα ἡμέρας ὀλιγώτερον τοῦ ἀληθῆς σεληνιακοῦ ἔτους, καὶ ἐξήκοντα μίαν ἡμέραν ὀλιγώτερον τοῦ ἡλιακοῦ. Ὁ Ῥωμύλος ἐπρόσθεσε τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ὁ δὲ Νουμᾶς Πομπίλιος ἐπρόσθεσε δύο μῆνας, κάμων τὸ ἔτος νὰ συνίσταται ἀπὸ 355 ἡμέρας· οὕτω αὐξάνων μὲν τὸ σεληνιακὸν ἔτος μίαν ἡμέραν, στερωὶν δὲ τὸ ἡλιακὸν ἀπὸ δέκα. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, εἰς τὸ διάστημα τῆς τρίτης αὐτοῦ ὑπατείας, καὶ ἐνῆ ἦτον Ἄκρος Ἀρχιερεὺς τῆς Ῥώμης, ἀνεμόρφωσε τὸ μηνολόγιον· κανονίσας τοὺς μῆνας κατὰ τὸ παρὸν αὐτῶν μέτρον, καὶ προσθέσας ἡμέραν ἐμβόλιμον κατὰ τετραετίαν εἰς τὸν μῆνα τοῦ Φεβρουαρίου· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἐδολοφονήθη, πρὸ τοῦ νὰ βάλλῃ εἰς ἐντελῆ ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν του, ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγυστος ἐτελείωσε ἔ ἐστερέωσε ὅ,τι εἶχεν ἀρχίσειν ὁ συγγενὴς του. Καὶ τὸ Ἰουλιανὸν ἄμωσ ἔτος, συγχέμενον ἀπὸ 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας, ἦτον ἐτι ἐσφαλμένον· διότι εὐρέθη ἐνδεκα λεπτά ὑπὲρ τὸ δέον μακρόν, τὰ ὅποια εἰς 131 ἔτη ἤφθελαν ἐξισωθῆν με μίαν ἡμέραν.—ἀκολούθως ἐγενε καὶ ἄλλη διόρθωσις τοῦ μηνολογίου ἀπὸ τὸν Πάπαν Γρηγόριον, κατὰ τὸ 1582. Ἀπέκοπεν ἡμέρας δέκα, ὀνομάσας δεκάτην πέμπτην τὴν πέμπτην τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὴν ἀλλοίωσιν τῆς μηνολογίας ταύτην ἐδέχθησαν βαθμῆδον αἱ διάφοροι χώραι τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου· ἀλλ' εἰς τὴν Ῥωσσίαν, τινὰ μέρη τῆς Ἑλβετίας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔ γενικῶς εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, φυλάσσεται ἀκόμη ἡ παλαιὰ μηνολογία.

Μόνον κατὰ τὸ 1752 ἐδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν σχέδιον ἡ Σύγκλητος τῆς Ἀγγλίας, νομοθετήσασα νὰ παραλειφθῶσι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐνδεκα ἡμέραι.—τόσον ἰσχύουν αἱ προλήψεις μεταξὺ ἔ τῶν πλέον φωτισμένων ἐθνῶν! Τὸ 1700 ἔ 1800, τὰ ὅποια ἦσαν κυρίως δίσεκτα, παρελειφθη ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα· ὅθεν ἡ μεταξὺ τῆς παλαιᾶς ἔ νέας μηνολογίας διαφορὰ εἶναι τώρα ἡμέραι δώδεκα.

Τοῦ ἔτους ἡ ἀρχὴ δὲν ἐστάθη κατ' οὐδένα τρόπον ἡ αὐτὴ εἰς διαφόρους αἰῶνας καὶ χώρας. Οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἤρχιζαν αὐτὸ

κατὰ τὴν μετοπωρινὴν ἰσημερίαν. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, τὸ κοινὸν ἔτος τῶν Ἑερσῶν, καὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ Ῥωμύλου, ἤρχιζαν τὴν ἀνοιξιν.—τρόπος ἀζολεθόμενος ἐτι εἰς πολλὰς τῶν Ἰταλικῶν Πολιτειῶν. Καὶ αἱ δύο ἰσημερίαι, ὡς καὶ τὸ θερῶν ἡλιοστάσιον, ἦσαν ἕκαστον ἀρχὴ ἔτους εἰς τινὰς τῶν πολιτειῶν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Ῥωμαϊκὸν ἔτος, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Νουμᾶ, ἤρχιζε τὰς Καλένδας τοῦ Ἰανουαρίου· οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Τούρκοι λογαριάζον ἀπὸ τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ Ἰβλίου· ὁ Χριστιανικὸς κλήρος τῶν πλειοτέρων ἐθνῶν ἤρχιζε πρῶτερον τὸ ἔτος κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ Μαρτίου*. Τὴν μέθοδον ταύτην ἤκολούθησαν εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν γενικῶς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, μέχρι τοῦ 1752· ἐκ τῆς ὁποίας ἐποχῆς ἀρχίζει ὁ πολιτικὸς αὐτῆς χρόνος τὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου, πλην εἰς ὀλίγας τινὰς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀρχίζει ἐτι τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἢ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ Μαρτίου.

Ἡ Ῥωσικὴ κυβέρνησις δὲν ἤρχισε νὰ λογαριάζῃ ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως παρά ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Πέτρου, εἰς τὸ 1725· ἢ προτέρα δ' αὐτῶν συνήθεια ἦτο νὰ μετροῦσιν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΑἰΩΝΟΣ.

ΠΟΤΕ δὲν εὐρέθησαν ἦθη τόσον ἀντικείμενα εἰς τὰ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὅσον τὰ ἐπικρατοῦντα εἰς τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, ἔ σχεδὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐσπούδαζαν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἔ ἐκοπίαζαν συνεχῶς νὰ διδασκῶσιν αὐτὸν καλῆτερα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἔ μελέτην· ἡ φιλανθρωπία ἐνεψύχονε, καὶ ἐντελῶς ἤγονεν αὐτοὺς. Ἐξ ἐναντίας, εἰς ἐκεῖνον τὸν δυστυχῆ αἰῶνα δὲν ἦτον ἄλλο τι παρά μόνον ἀμάθεια ἔ διχοστασία. Τὸ περισσότερον μέρος τῶν λαϊκῶν δὲν ἤξευραν νὰ διαβάσωσι, καὶ δὲν εἶχαν βιβλία. Οἱ πλούσιοι, ἂν εἶχαν τινὰ βιβλία παλαιὰ, τὰ ἐθεώρουν ὡς μαργαρίτας, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τὰ καταλάβωσι, διότι ἦσαν γεγραμμένα Λατινιστί, εἰς γλῶσσαν δηλαδὴ, ἣτις πλέον δὲν ὠμιλεῖτο. Δὲν ἐσυνείθιζαν ἀκόμη νὰ γράφωσιν εἰς τὴν ἀπλὴν διάλεκτον. Ἡ ἀκολουθία καὶ ἡ δημόσιος ἀνάγνωσις ἐγένοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν Λατινιστί, ἔ σπανίως ἐξηγοῦντο. Οἱ ἐπίσκοποι ἐκήρυτταν ὀλίγον, ἔ οἱ ἄρχοντες, κεκλεισμένοι καθεὶς εἰς τὸ φρούριόν του, εὐχαριστοῦντο εἰς τὴν ἀκολουθίαν

* Ἡ Ῥωμικὴ Ἐκκλησία ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πανσέληνον τὴν συμβαινέσαν ἕξερν ἀπὸ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν· ἢ, ἂν ἡ πανσέληνος ἐτύχαινε Κυριακὴν, τὸ νέον ἔτος ἤρχιζε κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν.

τῶν πλησίον μοναστηρίων, ἢ εἰς τὴν κατὰ μέρος λειτουργίαν τῶν παρεκκλησίων των.

Ὅλος ὁ κόσμος ἦσαν τότε Χριστιανοί, εἰς τρόπον ὥστε τὸ νὰ ἦραί τις τοιοῦτος εἰσάμετο φυσικὸν πῶμα· καὶ τὸ αὐτὸ ἄνθρωπος καὶ Χριστιανός. Τὸ ὄνομα λοιπὸν δὲν ἦτο πλέον χαρακτηριστικόν, ἢ ἠδύνατό τις νὰ ζητήσῃ ἕνα Χριστιανὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας, καθὼς ὁ Λιογένης ἐζητεῖ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸ μέσον τῆς δημοσίου ἀγορᾶς. Οἱ Χριστιανοὶ δὲν διέφεραν οὐχὶδὸν ἀπὸ τοῦς Ἑβραίους καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλίστες κατὰ τὰς ἀρετὰς ἢ κακίας, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς τελετὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν κάμνουν τοῦς ἀνθρώπους καλλιτέρους.

Πρέπει μ' ὅλον τοῦτο νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Ἐυαγγελίου θαυμασίως ἐφανερῶδη εἰς τοῦς δυστυχετεροὺς καιροὺς. Με ὅλην τὴν τότε κυριεύσαν ἀμαθίαν, ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζαν καὶ ἐλάτρευαν ἕνα Θεόν, μόνον Λιμωροῦν τοῦ παντός, καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Σωτῆρα πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι ἐπίστευαν μίαν κοίσιν, καὶ μίαν ἄλλην ζωὴν· ὅλαι αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τῆς ἡθικῆς ἦσαν ἀναντίρροτοι, ἢ εἰς ὅλας ἐγνωσμένοι· ἐνῶ εἰς τὴν καλλίστην κατάστασιν τῆς πάλαι Ἑλλάδος δὲν ἔπαυαν νὰ φιλονεικῶσι περὶ τούτων οἱ φιλόσοφοι.—ΦΛΕΥΡΙΟΣ, μετὰφρ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ.

Ο ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΗ ΚΑΛΥΒΙΤΙΣ.

Το ἐπόμενον ἀξιόλογον ἀνέκδοτον ἐδημοσιεύθη πρῶτον εἰς Γερμανικὸν τι πόνημα.

Εἰς μικρὰν τινα κομιόπολιν, πέντε μίλια ἀπέχουσαν τῆς Πετρούπολεως, ἐκατοικοῦσε πτωχὴ τις Γερμανή. Μόνον αὐτῆς κτήμα ἦτο μικρὰ τις καλύβη, καὶ μόνος πόρος ζωῆς αἱ ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας τὴν ἔκαμναν πλοίαρχοι ὑπάγοντες εἰς τὴν Πετρούπολιν. Μίαν ἑσπέραν, ἀφοῦ δειπνήσαντες εἰς τὸν οἶκόν της διάφοροι Ὀλλανδοὶ πλοίαρχοι ἀνεχώρησαν, εὐρήκεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἐσφραγισμένον σάκκον ἀργυρίου. Δὲν ἀμφίβαλλε μὲν ὅτι ἀφέθη ἀπὸ τινος τῶν πλοίαρχων· ἀλλ' εἶχαν ἐκπλεύσειν, καὶ, ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος ἦτον οὖριος, δυσκόλως ἤθελαν ἐπιστρέψαι. Ἡ καλὴ γυνὴ ἀπέθηκε τὸν σάκκον, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν φυλάττῃ ἕως νὰ ζητηθῇ. Ἀλλ' ἐπτά ἔτη ἀκέραια παρήλθαν, ἢ κανεὶς δὲν τὸν ἐζητήσε· μολοντί δὲ πολλάκις παρεκινεῖτο ἢ πτωχὴ ἀπὸ ἐνδειαν νὰ μεταχειρισθῇ τὰ περιεχόμενά του, αἱ καλά της ὁμως ἀρχαὶ ὑπερίσχυσαν, καὶ ἔμεινεν ἀνέγγικτος.

Μίαν ἑσπέραν ἐστάθησαν πάλιν εἰς τὸν οἶκόν της πλοίαρχοι τινὲς διὰ νὰ δειπνήσωσι. Τρεῖς

αὐτῶν ἦσαν Ἀγγλοὶ, ὁ δὲ τέταρτος Ὀλλανδός. Ἐνῶ ἐσυνουμιλοῦσαν περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, εἰς αὐτῶν ἠρώτησε τὸν Ὀλλανδόν, ἂν εἶχε ποτὲ ἀρχήτερα ἐπισκεφθῆν τὴν κομιόπολιν ἐκείνην. Ἐβραία, ἀλεξοῖθη· ἡ κομιόπολις αὐτῆ μου μὲν ἀνεξάλκιτος εἰς τὴν μνήμην, ἐπειδὴ ἔχασα ἐδῶ ἑπτακόσια ρούβλια. Κατὰ ποῖον τρόπον; Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ταιλαιφῶρους ταύτας καλύβας ἐλησμόνησα πρὸ τινων χρόνων σάκκον ρουβλίων. Ἦγον ὁ σάκκος ἐσφραγισμένος; ἠρώτησεν ἡ καλὴ γυνὴ. Μάλιστα, μάλιστα, ἐσφραγισμένος ἦτο, ἢ με ταύτην τὴν σφραγίδα, ἣτις κρέμεται ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὄρολογίου μου. Πάραυτα ἐγνώρισεν τὴν σφραγίδα ἡ γυνή. Καλὰ λοιπὸν, εἶπε, δι' αὐτῆς ἐμπορεῖς νὰ ἀναλάβῃς τὰ χαμένα. Νὰ τὰ ἀναλάβω, μῆτερ! Ὁχι, ὄχι, ἐγῆρασα, καὶ γνωρίζω τὸν κόσμον καλλίτερα· οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι τόσον τίμιοι· ἔπειτα, εἶναι τώρα ἑπτὰ χρόνοι ἀφοῦ ἔχασα τὸ ἀργῦριον· μὴ εἴλης τίποτε πλέον περὶ αὐτοῦ· μὲ κάμνει πάντοτε πολὺ μελαγχολικόν. Ἐν τῷ μεταξῦ, ἐκβῆκεν ἡ γυνή, καὶ πάραυτα ὑπέστρεψε μὲ τὸν σάκκον. Ἴδου, εἶπεν, ἡ τιμιότης δὲν εἶναι τόσον σπανία, ὅσον φαντάζεσαι· ἔρριψε δὲ τὸν σάκκον ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν.

Οἱ ξένοι ἐθαύμασαν, ἢ ὁ κύριος τοῦ σάκκου, ὡς ἦτον ἀκόλουθον, εὐηρεστήθη πολλά. Ἐπίασε τὸν σάκκον, ἔσχισε τὴν σφραγίδα, ἔκβαλεν ἐν ρούβλιον (περίπεθ ἐν τάλλαρον), καὶ τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ τὴν ξενοδόχον, εὐχαριστῶν συγχρόνως διὰ τὸν κόπον της. Οἱ τρεῖς Ἀγγλοὶ ἐξεπλάγησαν, ἢ ἠγανάκτησαν εἰς τὴν προσφερομένη οὐτιδανὴν ἀνταμοιβήν, τὸν ἐπέπληξαν δὲ αὐστηρά. Ἡ δὲ γυνὴ εἶπεν ὅτι δὲν ἀπαιτοῦσεν ἀνταμοιβήν, διότι ἀπλῶς ἔκαμε τὸ χρέος της, ἢ παρεκάλεσε τὸν Ὀλλανδὸν νὰ ἐπάσῃ ὁπίσω καὶ τὸ ἐν αὐτοῦ ρούβλιον. Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ ἐπέμειναν εἰς τὸ νὰ γένη τὸ δίκαιον. Ἡ γυνή, εἶπεν, ἐφέθη εὐγενῶς, καὶ πρέπει νὰ ἀνταμειφθῇ. Ἐσυμφώνησε, τέλος πάντων, ὁ Ὀλλανδός νὰ δώσῃ ἑκατὸν ρούβλια· ἐμετροῦθησαν δὲ, καὶ ἐχαρῖσθησαν εἰς τὴν γυνᾶν, ἣτις ἀνταμειφθῆ οὕτω πλουσιοπάροχα διὰ τὴν τιμιότητά της.

ΑΤΕΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑἴΓΑΙΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ.—Τὰ ἐτήσια εἰσαγώγῃα τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἀπὸ 1698 ἕως 1701 ἤξίζαν, κατὰ μέσον ἔρον, £5.569,952· ἀπὸ 1749 ἕως 1755 ἤξίζαν £8.211,346· ἀπὸ 1784 ἕως 1792 ἤξίζαν £ 17,716,752· εἰς τὸ 1802, £31,442,318· καὶ ἀπὸ 1816 ἕως 1822, £34,921,538. Τὰ δὲ κατὰ μέσον ἔρον ἐτήσια ἐξαγώγῃα, δι' ἰκάστην τῶν αὐτῶν τοῦ χρόνου περιόδων, ἤξίζαν £ 6,449,594· £ 12,220,974· £ 18,621,942· £ 41,411,966· καὶ £ 53,126,195.